

NÁMSGÖGN.IS ●
DANSKA · LESBÓK

Et sted til os

Lesbók · Danska í samskiptum 2

Námsgögn.is

Efnisyfirlit

1	1 En dør med en seddel.....	3
2	2 Den korte besked.....	6
3	3 Tyve sekunder.....	9
4	4 Det, vi kan bære.....	12
5	5 En flade er ikke bare en flade.....	15
6	6 To gode ting.....	18
7	7 Det, jeg ikke sagde.....	21
8	8 Plads til noget.....	24

Svona notarðu bókina

Fjögur ungmenni ætla að búa til litla sýningu. Þau hafa ólíkar hugmyndir um hvað eigi að vera þar. Sagan gerist í skálduðu hverfi og hverfishúsi (á dönsku *fælleshus*) þar sem ýmiss konar starf fer fram.

- **Liv** skrifar lista og vill að fólk viti hvað það á að gera.
- **Malik** hefur áhuga á hljóðum, líka þeim sem aðrir taka ekki eftir.
- **Sif** teiknar smáatriði og þarf stundum tíma til að finna réttu orðin.
- **Emil** byggir líkön og prófar hugmyndir með höndunum.
- **Rikke** vinnur í húsinu og hjálpar hópnum að kanna hvað sé hægt.

Lestu þættina í röð. Þú þarft ekki að þýða hvert orð til að fylgja sögunni. Í lok hvers þáttar eru nokkur orð til hjálpar og stutt umræðusurning. Þú mátt hlusta um leið og þú lest, stoppa og rifja upp eða velja atriði sem þú vilt ræða. Segðu frá því hvaða stuðningur hjálpaði þér.

Þú þarft ekki að vera sammála persónu til að skilja hana. Spyrðu stundum: *Hvad ved personen nu? Hvad ved jeg som læser?*

Þessi útgáfa lesbókarinnar er án mynda. Hljóðupptökur hafa ekki verið gerðar.

Þetta vinnuhandrit er til yfirlestrar. Hljóðupptökur og endanleg yfirferð eru enn í vinnslu.

En dør med en seddel

Liv havde skrevet VELKOMMEN med så store bogstaver, at det sidste N næsten faldt ud over papiret. Hun betragtede skiltet på bordet og skubbede en blå tusch hen over kanten. Hvis hun lagde tuschen på N'et, så det nogenlunde lige ud.

»Man kan ikke bruge en tusch som bygning,« sagde Emil.

»Det er ikke en bygning. Det er et skilt.«

»Så kan man heller ikke.«

Han smilede, mens han foldede en lille papfod. Liv havde bedt ham lave noget, der kunne holde skiltet oprejst. Han havde allerede lavet tre muligheder og forklaret, hvorfor de to første var dårlige. Hun havde egentlig bare håbet på én, der virkede.

De sad ved et bord i fælleshusets gang. Sif tegnede i sin sorte bog. Malik kom gennem hoveddøren med en højttaler i favnen og en ledning hængende ned over den ene sko.

»I kunne godt have sagt, at den var tung,« sagde han.

»Jeg sagde, at du skulle spørge Rikke om en vogn,« svarede Liv.

»Jeg spurgte højttaleren. Den svarede ikke.«

Sif lo uden at se op. Hun tegnede Malik som en lille person under en meget stor kasse. Liv prøvede at lade være med at se på uret. De havde aftalt at begynde prøven klokken fire, og nu var den fem minutter over.

Fredag i næste uge skulle de åbne en udstilling. Ikke en skoleopgave, som kun læreren så. Der skulle være tegninger, små modeller, fortællinger og måske lyd. De havde kaldt den *Et sted til os*, fordi ingen af dem kunne blive enige om et mere præcist navn.

Liv ville have, at man straks kunne se, hvad udstillingen handlede om. Malik ville have, at man kunne høre den. Sif sagde, at man også burde kunne være der uden at sige noget. Emil ville bygge en model af et rum, der kunne ændres, når nogen fik en ny idé.

»Først prøver vi indgangen,« sagde Liv. »Så finder vi pladser til tingene. Derefter lyden.«

»Og så holder Liv en tale om rækkefølgen,« sagde Malik.

»Kun hvis I ikke følger den.«

Hun tog skiltet, og de gik ned mod rum fire. Det var det største rum i huset. Sidst de havde været der, stod solen ind gennem vinduerne, og Malik havde klappet én gang for at høre, hvordan lyden bevægede sig. Liv havde forestillet sig besøgende, som gik mellem bordene. Emil havde målt en væg med sine skridt. Sif havde stået ved døren og sagt næsten ingenting.

Nu var døren lukket. Et hvidt papir sad fast med tape. Liv gik helt tæt på.

Rummet må ikke bruges. Kontakt Rikke.

»Det må være en gammel seddel,« sagde hun.

Emil pegede på hjørnet. »Datoen er fra i dag.«

Malik satte højttaleren fra sig med et bump. »Så er vi meget tidligt ude til en gammel seddel.«

Liv prøvede håndtaget. Døren var låst. Bag den kunne hun høre en svag, ujævn lyd, som når nogen flyttede en plastikpose. Hun havde lyst til at prøve igen, som om håndtaget kunne forstå, at dette var vigtigt.

»Rikke lovede os rummet,« sagde hun.

»Hun sagde, at vi kunne øve her,« sagde Malik.

»Hun sagde noget om fredag,« mente Emil.

Sif lukkede sin skitsebog. »Jeg tror, hun sagde, at hun skulle undersøge noget først.«

Liv vendte sig mod hende. »Hvorfor sagde du ikke det?«

»Jeg troede, du havde fået svar.«

Ingen sagde noget et øjeblik. Så faldt Livs skilt sammen. Papfoden havde åbnet sig, og det store N ramte gulvet først.

Rikke kom rundt om hjørnet med en gul spand. Hun så på højttaleren, skiltet og deres ansigter.

»I har ikke fået min besked,« sagde hun.

»Hvilken besked?« spurgte Liv.

»Der er vand fra et rør bag væggen. Vi må ikke bruge rummet, før det er undersøgt. Jeg skrev til jeres kontakt i morges.«

Deres kontakt var en lærer, som var på kursus. Liv havde selv sagt, at alle praktiske beskeder kunne gå gennem læreren. Det havde virket nemmere end at skulle holde styr på flere steder.

»Men udstillingen er næste fredag.«

»Det ved jeg. Vi skal finde ud af, hvad der kan lade sig gøre.«

Rikke åbnede en anden dør. Læserummet var mindre, med to borde, en reol og en blød stol, der så ud til at have overlevet mange lange møder. Der var plads til dem fire. Liv var ikke sikker på, at der var plads til deres idéer.

Malik løftede højttaleren igen. »Skal jeg stille den her?«

»Vent,« sagde Rikke. »Vi skal også tale om lyd. Der er andre aktiviteter ved siden af.«

Sif satte sig i den bløde stol. Emil holdt skiltet op med begge hænder. Liv blev stående ved døren.

På hendes plan stod der endnu: *Mandag: prøve i det store rum*. Hun tog sin blyant og tegnede en streg under ordene. Hun kunne ikke få sig selv til at strege dem ud.

»Hvad gør vi så først?« spurgte Malik.

Liv kiggede på den lukkede dør på den anden side af gangen.

»Det ved jeg ikke endnu.«

Efter læsningen

Svar på dansk. Hvem vil du gerne høre mere fra? Hvorfor? Genfortæl, hvad der sker, i tre sætninger. Vis, hvad der stadig er usikkert ved aftalen.

Endursegðu í þremur dönskum setningum; segðu hvað er enn óvíst.

Orð til hjálpar: *en seddel* — miði; *holde styr på* — hafa yfirsýn yfir; *oprejst* — upprétt; *en ledning* — snúra; *en udstilling* — sýning; *en rækkefølge* — röð; *et håndtag* — handfang; *et rør* — rör; *undersøge* — kanna; *strege ud* — strika út.

Hljóðtilvísun: B2-R01-A01.

Minnispunktar og svör

Den korte besked

Tirsdag morgen skrev Liv til de andre, før hun gik ind til den første time. Hun havde tænkt på læserummet hele aftenen. To borde var ikke meget, men måske kunne de sætte modeller på det ene og tegninger på væggen. Højtaleren kunne stå under det andet bord. Hvis alle kom efter skole, kunne de måle og beslutte det hele.

Vi mødes klokken fire. Vi skal nå det i dag. Alle skal være der.

Hun læste beskeden og tilføjede et spørgsmålstegn efter den sidste sætning. Det så mindre bestemt ud. Så sendte hun den.

Emil svarede med det samme: *Jeg tager en rigtig lineal med.*

Sif skrev: *Jeg kommer.*

Malik skrev kun: *Kan ikke.*

Liv så på de to ord. Hun skrev *Hvorfor ikke?*, slettede det og skrev i stedet *Det er altså vigtigt*. Det sendte hun, før hun nåede at tænke mere.

Hele formiddagen svarede Malik ikke. I frokostpausen sad han ved et andet bord med sin madpakke. Liv kunne se, at han grinede af noget på Emils papir. Så han havde åbenbart tid til at grine, tænkte hun. Hun vidste godt, at det var en urimelig tanke. Den kom alligevel.

Da de skulle tilbage, stod Malik ved døren.

»Hvad betyder det med vigtigt?« spurgte han.

»At vi har mistet rummet, og at vi kun har halvanden uge.«

»Det ved jeg godt.«

»Så hvorfor kan du ikke komme?«

Han trak i sin jakke. »Jeg skal hente min lillebror. Min mor arbejder sent i dag.«

Liv havde forestillet sig mange forklaringer. At han var træt af udstillingen. At han hellere ville spille med nogen andre. At højtaleren havde været for tung, og han havde besluttet aldrig at røre den igen. Hun havde ikke forestillet sig en lillebror, der skulle hentes.

»Kan en anden ikke gøre det?«

»Jo, sikkert en hel del mennesker. Men vi har aftalt, at jeg gør det.«

Han sagde det ikke vredt. Det gjorde næsten svaret sværere at høre. Liv havde lyst til at forklare, at hun bare prøvede at holde gruppen sammen. I stedet sagde hun:

»Jeg troede, at du ikke ville være med mere.«

Malik så overrasket på hende. »På grund af to ord?«

»De var meget korte.«

»Jeg skrev dem på vej ud. Jeg kunne have skrevet mere.«

De stod lidt ved døren, mens andre elever gik forbi. En taske ramte Livs albue. Hun flyttede sig ind mod væggen.

»Jeg burde have spurgt, hvornår du kunne,« sagde hun.

»Jeg kan i morgen. Og jeg kan lave noget hjemme, når min bror sover. Bare ikke en hel koncert.«

»Det havde jeg heller ikke bestilt.«

»Godt. Han er en hård anmelder.«

Liv smilede. Hun tog telefonen frem, men Malik løftede hånden.

»Vi kan også bare sige det til de andre, når vi ser dem.«

Om eftermiddagen mødtes Liv, Sif og Emil i fælleshuset. Læserummet så mindre ud end dagen før, men denne gang havde Emil en lineal og et målebånd. Han målte døren, bordene og afstanden mellem reolen og stolen. Til sidst målte han stolen.

»Hvorfor?« spurgte Sif.

»For at vide, om vi kan flytte den.«

»Rikke sagde, at den skulle blive her.«

»Så ved vi i det mindste, hvor meget plads den tager.«

Liv skrev målene ned. Hun prøvede at tegne bordene på sin plan, men papiret var for lille. Sif vendte det om og tegnede rummet med få streger. Hun tegnede ikke højttaleren ind.

»Malik vil gerne have lyd,« sagde Liv.

»Det ved jeg. Men jeg vil gerne have, at man også kan læse uden lyd hele tiden.«

Liv åbnede munden for at sige, at de kunne tage det senere. Så huskede hun beskeden fra morgenstunden.

»Hvad mener du med hele tiden?« spurgte hun.

Sif satte blyanten mod bordet. »Hvis lyden starter, hver gang nogen kommer ind, får man aldrig ro til at se på tegningerne. Måske kunne man selv vælge den.«

»Med hovedtelefoner?« foreslog Emil.

»Måske. Hvis vi kan låne nogle.«

Liv skrev det under overskriften *Det ved vi ikke endnu*. Hun havde lavet den overskrift på et nyt ark. Der stod allerede tre ting. Det føltes mærkeligt at lave en liste, som blev længere, jo bedre de arbejdede.

Før de gik, tog de et billede af den tomme rumtegnning. Der var ingen mennesker med. Liv skrev til Malik, at de havde målt, men ikke havde besluttet noget om lyden uden ham. Hun spurgte, om han ville undersøge hovedtelefoner næste dag.

Svaret kom ti minutter senere.

Ja. Jeg har også en idé til noget, man kan høre på tyve sekunder.

Nedenunder kom en ny besked.

Min bror foreslår en dinosaur.

Liv viste Sif og Emil skærmen. Emil tænkte alvorligt et øjeblik.

»En lille dinosaur kan godt være i rummet,« sagde han.

»Vi lover ingenting,« svarede Liv.

Før de gik, lagde Liv den nye liste i sin taske. Papiret stak op, fordi tasken allerede var fuld af farver og den gamle plan. Hun tog farverne ud og gav dem til Emil. Han bar dem under armen, mens han endnu en gang læste beskeden om dinosauren.

For første gang den dag lød de ord ikke som et problem.

Efter læsningen

Tal sammen på dansk. Hvem forstår du bedre nu? Find en linje, som ændrede dit første indtryk. Hvilket spørgsmål kunne have hjulpet tidligere?

Finndu setningu sem breytti skilningi þínum. Útskýrðu síðan á íslensku fyrir vini sem las ekki þáttinn hvers vegna Liv misskildi *Kan ikke*. Haltu þig við það sem sagan segir.

Orð til hjálpar: *aftale* (vi har aftalt) — semja um (við höfum samið um); *urimelig* — ósanngjarn; *alligevel* — samt; *en albue* — olnbogi; *et målebånd* — málband; *afstanden* — fjarlægðin; *hovedtelefoner* — heyrnartól; *foreslår* — leggur til.

Hljóðtilvísun: B2-R02-A01.

Minnispunktar og svör

Tyve sekunder

Onsdag i frikvarteret kom Malik med en lyd, som ingen kunne gætte. Han lagde telefonen midt på bordet og bad dem lukke øjnene. Liv ville først spørge om dagens plan, men han trykkede allerede på afspilning.

Der lød tre små bump, et langt suk og noget, der mindede om regn på en dåse.

»En dinosaur, der vasker op,« sagde Emil.

»En cykel,« sagde Sif.

»En stol,« sagde Liv, mest for at sige noget.

Malik nikkede højtideligt. »Liv har vundet. Det er stolen i læserummet, når man flytter den ti centimeter. Og så min bror, der siger, at jeg skal holde op.«

»Du må ikke flytte den,« sagde Sif.

»Jeg var forbi i går, efter at jeg havde hentet min bror. Jeg flyttede stolen tilbage. Rikke sagde, at jeg måtte prøve, mens hun var der. Min bror sagde også ja til, at I hørte ham. Men vi bruger kun stolen i den færdige lyd.«

Han spillede den igen. Nu kunne Liv høre træet mod gulvet. Lyden var ikke smuk, men den gjorde stolen til noget andet end et stort møbel, der stod i vejen.

»Vi kunne lave små historier om tingene,« sagde Sif. »Man vælger en tegning og hører dens lyd.«

»Og hvis man ikke vil høre, kan man læse to linjer,« tilføjede Liv.

Malik så på hende. »Det er faktisk en god idé.«

»Du behøver ikke lyde så overrasket.«

De besluttede at lave en kort invitation på video. Den skulle vises for en parallelklasse, som kunne give feedback. Ingen af deres ansigter behøvede at være med. Sif tegnede en dør, Emil satte en model på bordet, og Malik optog hænder, der åbnede et lille papvindue.

Liv skrev ordene: *Et sted til os. Fredag i næste uge. Tegninger, modeller og små lyde. Mere information følger.*

»Det er meget information til tyve sekunder,« sagde Malik.

»Det er en invitation. Folk skal vide noget.«

»De skal også have lyst til at vide mere.«

Han viste en gammel tekstskabelon, hvor der stod *En stor aften med musik*. Han skiftede ordene i første og sidste billede, mens Liv læste beskeden fra Rikke. Hun skrev, at læserummet kunne bruges, hvis de holdt passagen fri og aftalte lydniveauet. Højtaleren skulle ikke spille ud i gangen.

»Godt, så er rummet næsten på plads,« sagde Liv.

Sif ville se videoen én gang mere, men timen skulle begynde. Malik sendte prøvefilen til læreren, som viste den til parallelklassen. De fire skulle høre reaktionerne i sidste time.

Liv var spændt på en god måde. For første gang så udstillingen ud som noget, der kunne findes uden for hendes liste. Hun forestillede sig nogen, som så Sifs tegninger længe nok til at opdage den lille fugl, Sif skjulte på hver side. Hun forestillede sig Emils model uden et skilt, hvor der stod *Rør ikke*. Og hun forestillede sig Malik med hovedtelefoner, så han ikke hele tiden måtte forklare, at lyd godt kunne være lille.

I sidste time kom læreren med kommentarerne. Den første var positiv: »Det ser spændende ud.« Den anden lød: »Hvilket band spiller?« Den tredje: »Hvor stor bliver koncerten?«

Malik holdt op med at smile.

»Koncert?« sagde Liv.

De så videoen. I det midterste billede, lige over papvinduet, stod der stadig: *En stor aften med musik*. Teksten var kun synlig i tre sekunder, men den var større end alle de andre ord.

»Det var fra skabelonen,« sagde Malik.

»Jeg troede, du havde rettet den.«

»Jeg rettede starten og slutningen.«

»Jeg sagde jo, at vi skulle se den igen,« sagde Sif stille.

Liv mærkede den samme varme i ansigtet som ved den låste dør. Hun ville sige noget hurtigt. Noget om, at man skulle kontrollere sit arbejde. Men hun havde selv vendt sig væk for at læse en besked. Hun havde set titlen og besluttet, at resten sikkert var rigtigt.

»Vi skal rette den, før nogen inviterer flere,« sagde hun.

»Læreren har kun vist den til den ene klasse,« sagde Malik. »Vi kan sende en ny udgave og forklare fejlen.«

Han åbnede filen. Denne gang så alle med. Sif foreslog *Små ting, som fortæller noget*. Emil foreslog at lade papvinduet åbne sig langsomt. Liv skrev en kort rettelse, hvor der stod, at det var en lille udstilling med lydstationer, ikke en koncert.

»Kan vi love lydstationer?« spurgte Sif.

Malik tøvede. »Ikke før vi har hovedtelefoner.«

De ændrede det til *Vi arbejder på små lyde til udstillingen*. Det var mindre elegant, syntes Liv, men det var sandt.

Da den nye prøve var færdig, afspillede de den uden lyd. Kun billeder og ord. Så lyttede de uden at kigge. Til sidst så de det hele sammen.

»Det tager længere tid at lave tyve sekunder, end jeg troede,« sagde Emil.

»Det er, fordi vi ikke skal lave en stor koncert,« svarede Malik.

Læreren ventede ved bordet, mens Malik gemte den nye fil. Han gav den et nyt navn og lagde den gamle i en anden mappe. Sif så over hans skulder. Før hun gik, bad hun ham åbne den nye fil igen. Papvinduet kom frem, denne gang uden det store løfte.

Denne gang grinede han også selv.

Efter læsningen

Svar på dansk. Hvad ville du vise i en trailer uden at røbe for meget? Hvad viste klippet, og hvad troede tilskuerne? Find forskellen i teksten.

Berðu saman það sem myndskaiðið sýndi og það sem áhorfendur bjuggust við.

Orð til hjálpar: *en parallelklasse* — annar bekkur í sama árgangi; *et bump* — högg; *højtideligt* — hátíðlega; *en skabelon* — sniðmát; *en passage* — gangvegur; *et lydniveau* — hljóðstyrkur; *en rettelse* — leiðrétting; *tøvede* — hikaði; *tilskuere* — áhorfendur.

Hljóðtilvísun: B2-R03-A01.

Minnispunktar og svör

Det, vi kan bære

Torsdag skulle de hente udstyr i et andet hus på den anden side af byen. Rikke havde fundet fire sæt hovedtelefoner, en lille afspiller og to lette udstillingsplader, som de kunne låne. Hun skulle med, fordi lånet var aftalt mellem husene. Liv havde lavet en liste, hvor hun ved en fejl havde skrevet fem ting og skrevet returbussen nederst.

Emil rettede listen. »Der er syv ting, hvis hvert par hovedtelefoner tæller som én.«

»Så lav syv felter.«

»Det har jeg gjort.«

Liv så på arket. Han havde også tegnet en lille firkant til noget, de havde glemt. Hun lod den stå. Efter de sidste dage virkede en tom firkant ikke helt dum.

De mødtes ved stoppestedet efter skole. Sif havde taget en stor stofpose med. Malik havde ingen taske, fordi han regnede med at bære pladerne. Emil havde medbragt målebåndet, selv om ingen havde bedt ham om det.

»Jeg stoler ikke på ordet let,« forklarede han.

Den første bus kom ikke. På tavlen ændrede tiden sig fra tre minutter til seks og derefter til et ord: *Aflyst*.

Liv kiggede på Rikke. »Vi har en halv time, før de lukker udlånet.«

Rikke læste tavlen og fandt den næste forbindelse. Den kom for sent. De kunne gå et stykke til en anden bus, men de ville stadig have meget lidt tid ved udlånet.

»Vi ringer og spørger,« sagde hun.

Malik satte sig på kanten af bænken. »Vi kunne også låne bussen. Den er åbenbart ledig.«

Ingen grinede med det samme. Så begyndte Sif, og Emil fulgte efter. Liv smilede, men hun holdt stadig listen så stramt, at papiret bøjede.

Rikke kom tilbage fra samtalen. Udlånet kunne holde de små ting fremme til dem. Men manden, der skulle hjælpe med pladerne, gik hjem på det oprindelige tidspunkt. De måtte ikke selv hente dem i lageret.

»Så henter vi det hele en anden dag,« sagde Liv.

»Kan vi ikke hente hovedtelefonerne nu?« spurgte Malik. »Så kan jeg prøve lydene i morgen.«

»Og hvad med pladerne?«

Emil pegede på sin modelkasse. »Vi ved faktisk ikke, om de passer i læserummet. Vi har kun set et billede.«

Liv mærkede modstanden i sig selv. Hun havde lavet listen for at få alle ting med hjem, ikke for at dele den i noget, der kunne ske, og noget, der ikke kunne. Men hvis de ventede på pladerne, ville Malik også vente på hovedtelefonerne. Så kunne de ikke afprøve lyd før næste uge.

»Lad os hente de små ting,« sagde hun. »Og få målene på pladerne.«

De tog den anden bus fra et stoppested længere henne. Rikke gik forrest, og Liv gik ved siden af Sif. De havde ti minutter til at snakke uden at skrive noget ned.

»Din fugl er med på alle tegningerne,« sagde Liv.

Sif så overrasket på hende. »Har du lagt mærke til den?«

»Jeg fandt tre.«

»Der er fem.«

»Er det en konkurrence?«

»Nej. Man må gerne gå derfra uden at finde dem.«

Liv tænkte på det. Hun var vant til opgaver, hvor man helst skulle finde det rigtige, før man gik videre. Måske kunne en udstilling godt rumme noget, der ikke skulle afsluttes.

Ved udlånet stod en lille kasse på disken. Der var fire sæt hovedtelefoner og én afspiller. Malik tog forsigtigt et sæt op, som om det var en fugl, han ikke ville skræmme.

Medarbejderen viste dem, hvordan udstyret blev tilsluttet. De fire hovedtelefoner kunne bruges sammen med afspilleren gennem en fordeler, der allerede var i kassen. Emil satte et mærke i det ekstra felt på listen.

»Fordeler,« sagde han tilfreds. »Jeg vidste, vi havde glemt noget.«

Rikke skrev under på lånet. De fik også et ark med pladernes mål og regler: Ingen huller, ingen lim direkte på overfladen, og pladerne skulle opbevares tørt. Liv læste reglerne højt. Sif lagde arket i sin skitsebog, så det ikke forsvandt mellem de andre papirer.

Da de kom ud, begyndte det at regne. Malik holdt kassen under sin jakke. Emil og Sif gik tæt sammen under en paraply, som hele tiden vendte den forkerte vej.

»Forestil jer, hvis vi også havde to store plader,« sagde Emil.

»Lette plader,« mindede Liv ham om.

»Meget våde, lette plader.«

På bussen hjem var Livs liste stadig ikke fuld. Der manglede to hak. Men Malik lyttede til stolen gennem et sæt hovedtelefoner, og hans ansigt havde det udtryk, han fik, når noget virkede bedre end forventet.

»Hør lige,« sagde han og rakte dem til Liv.

Hun lukkede øjnene. Stolen sukkede i hendes ører. Denne gang lød det næsten som en velkomst.

Tilbage i fælleshuset lagde de udstyret i et skab, som Rikke kunne låse. Liv skrev på listen, hvor nøglen var, og hvem der måtte hente kassen. Hun skrev også, at de stadig manglede pladerne. Emil tegnede en pil mod fredag. Papiret var blevet fugtigt langs kanten. Liv lagde det fladt på bordet og satte målebåndet ovenpå, så hjørnet ikke bøjede op.

Efter læsningen

Tal sammen på dansk. Hvilket valg vil du helst læse videre om? Forbind én hændelse her med en tidligere episode. Hvad i teksten støttede det, du forventede?

Tengdu einn atburð við fyrri þátt og bentu á textann.

Orð til hjálpar: *lægge mærke til* — taka eftir; *udlån* — útlán; *en forbindelse* — hér: ferð (næsti vagn); *et lager* — geymsla; *en modstand* — mótstaða; *en fordeler* — hér: tengikvísl; *en overflade* — yfirborð; *opbevare* — geyma; *bedre end forventet* — betra en búist var við.

Hljóðtilvísun: B2-R04-A01.

Minnispunktar og svör

En flade er ikke bare en flade

Fredag eftermiddag kom Rikke med de to udstillingsplader i husets lille bil. Hun havde fået hjælp til at hente dem, og nu stod de i gangen som to store, tavse gæster. Emil målte dem, selv om målene allerede stod på papiret.

»Det passer,« sagde han.

»Godt. Så har papiret ikke løjet,« svarede Malik.

Liv havde fundet en rulle stærk tape i en skuffe. Hun holdt Sifs første tegning mod pladen og rev et stykke af. Sif tog fat i hendes håndled, før tapen ramte.

»Vi må ikke sætte lim direkte på.«

»Det er tape.«

»Der er lim på tape.«

Liv kiggede på det blanke stykke. Det var selvfølgelig rigtigt. Hun havde læst reglen højt dagen før og alligevel tænkt, at den nok handlede om en flaske lim, ikke om den hurtigste løsning, hun havde i hånden.

Sif tog lånearket frem fra sin skitsebog. Ingen huller, ingen lim direkte på overfladen, tørt opbevaringssted. Rikke bad dem lægge pladerne på bordet, mens de tænkte. De måtte ikke stille dem op, før fødderne var sat rigtigt på.

»Vi låner gamle plader og genbruger papir,« sagde Liv. »Jeg troede, det ville være enkelt.«

»Gamle ting har også regler,« sagde Sif.

»Og nogle gange ben,« tilføjede Emil. Han var allerede ved at undersøge fødderne.

Sif ville gerne sætte tegningerne på store stykker lyst papir, så man kunne se den fine blyantstreg. Emil foreslog at klippe små lommer af pap, som kunne hænge over kanten. Malik ville have lydudstyret på bordet, så ledningerne ikke hang ned fra pladerne.

De havde ikke nok lyst papir til alle tegningerne. Liv fandt en stak gamle opslag med tomme bagsider. På forsiden stod der navne og telefonnumre fra et tidligere arrangement. Hun lagde stakken fra sig igen.

»Dem bruger vi ikke,« sagde hun.

Malik nikkede. »Heller ikke hvis navnene vender ind mod pladen.«

Rikke tog papirerne med til kontoret. Hun kom tilbage med fem store ark uden private oplysninger. Der var gamle farveprøver på forsiden og blankt på bagsiden. De måtte bruge dem, men der var kun fem.

Sif havde nu otte tegninger. Hun havde tilføjet tre siden dagen før.

»Vi kan vælge fem,« foreslog Liv.

»De hænger sammen,« sagde Sif. »Den sidste tegning giver kun mening, hvis man har set den første.«

»Så sætter vi to på nogle af arkene.«

»Så bliver de meget små.«

Liv så på bordet. Hendes idé var enkel og hurtig. Sifs indvending var også rigtig. Hun havde håbet, at nogle problemer ville forsvinde, hvis bare de arbejdede længe nok. I stedet blev de mere præcise.

Emil foldede et af de små papstykker. Han satte det over kanten af pladen og lod en tegning hænge i en løs klemme. Papstykket gled med det samme, og tegningen faldt ned på bordet.

»Forsøg nummer ét,« sagde han.

»Hvor mange er der?« spurgte Malik.

»Det ved vi, når et virker.«

Sif samlede sin tegning op og lagde alle otte i en række. Så satte hun sig på stolen og så på dem fra siden.

»Hvad hvis man ikke skal se alle på én gang?«

Hun lagde tegningerne oven på hinanden og bladrede. Liv kunne se den lille fugl flytte sig gennem de forskellige rum. Det var som en bog uden omslag.

»Vi kan lave et sted, hvor man sidder og bladrer,« sagde Sif. »Så behøver tegningerne ikke hænge.«

»Men bliver de væk?« spurgte Liv.

»Ikke hvis de sidder i en mappe.«

Rikke fandt en mappe med plastlommer. Hun sagde, at de kunne låne den. Sif prøvede én tegning og holdt den mod lyset. Blyantstregen kunne stadig ses. Hun smilede, men rystede så på hovedet.

»Der er genskin fra vinduet.«

De flyttede stolen lidt. Ikke ud af rummet, bare til den anden side af bordet, efter at Rikke havde godkendt det. Nu lå lyset bedre. Malik satte et par hovedtelefoner ved siden af mappen. Pludselig havde de en station, hvor man både kunne bladre og lytte, hvis man ville.

Emil havde imens lavet et bedre papophæng til de korte tekster. Rikke kontrollerede, at det ikke skadede pladen. De brugte de store ark til titler og to fælles tegninger, som Sif ikke havde med i sin serie.

»Så vi sparede papir,« sagde Malik.

»Vi brugte det papir, vi havde,« rettede Liv. »Jeg ved ikke, hvor meget vi sparede.«

»Du er blevet farlig med forbehold.«

Hun lo. Det var måske rigtigt.

Liv samlede de små paprester og lagde de brugbare i en æske. Hun spurgte Rikke om resten. På bordet lå tapen, som næsten var kommet på lånepladen. Hun satte den tilbage i skuffen. Sif lukkede mappen, men åbnede den igen for at rette et hjørne, der var blevet foldet ind under en tegning. Emil holdt æsken, mens hun glattede papiret ud.

Før de gik, skrev Emil på bagsiden af planen: *Først troede vi, at alt skulle hænge. Nu ved vi, at noget kan ligge.*

Sif tegnede en lille fugl nedenunder. Den sad på en stol og så meget tilfreds ud.

Efter læsningen

Skriv på dansk. Hvilken løsning overraskede dig? Forklar en ændret beslutning med to detaljer fra forskellige episoder.

Útskýrðu breytta ákvörðun með tveimur dæmum úr ólíkum þáttum.

Orð til hjálpar: *en flade* — flötur; *et håndled* — úlnliður; *en indvending* — mótbára; *en klemme* — klemma; *bladre* — fletta; *en mappe* — mappa; *et genskin* — endurskin; *et ophæng* — upphengi; *et forbehold* — fyrirvari.

Hljóðtilvísun: B2-R05-A01.

Minnispunktar og svör

To gode ting

Mandagen i den sidste uge begyndte med, at Malik kom for sent. Ikke meget, kun ti minutter. Men han havde et papir i hånden, og han foldede det hele tiden sammen og ud igen.

Liv stod med deres nye oversigt. Fredag var ikke længere langt væk. Der var fire dage til at afprøve lyden, kontrollere teksterne og finde ud af, hvem der tog imod gæsterne. Hun havde besluttet ikke at sige »alle skal« mere, men hun havde lyst til det.

»Hvad er det for et papir?« spurgte Sif.

»Et tilbud om en workshop.«

»Om papirfoldning?« spurgte Emil.

Malik holdt op med at folde. »Om lyd. En rigtig lydtekniker kommer og viser, hvordan man optager og klipper. Vi må tage vores egne små optagelser med.«

Liv tænkte straks på stolen. Det var præcis den slags mulighed, Malik havde talt om, siden de begyndte. Hun nåede at sige »Det lyder godt«, før hun så hans ansigt.

»Den er på fredag,« sagde han. »Fra tre til fem.«

Udstillingen skulle åbne klokken fire og slutte klokken seks.

I nogle sekunder var den eneste lyd Emils blyant mod bordet. Han tegnede en lille cirkel og fyldte den ud. Liv vidste, at hvis hun sagde det første, hun tænkte, ville det lyde som beskeden om tirsdagsmødet.

»Har du meldt dig til?« spurgte hun.

»Nej. Jeg skal svare i morgen.«

»Vil du gerne?« spurgte Sif.

»Ja.«

Han sagde det så enkelt, at Liv ikke kunne lade, som om det bare var noget, han havde set tilfældigt. Han ville gerne. Han ville også gerne få udstillingen til at virke. Begge dele stod på hans ansigt.

»Kan du gå tidligt?« spurgte Emil.

»Det ved jeg ikke. Men den sidste del er den, hvor vi får hjælp til vores egne lyde.«

Liv så på oversigten. Der stod MALIK ved lydstationen. Hun havde skrevet navnet med store bogstaver, som om det i sig selv gjorde planen sikker.

»Hvis du ikke er her, hvem starter så afspilleren?«

»Det kan jeg lære jer.«

»Og hvis den holder op?«

»Så kan jeg også lære jer, hvad I først skal undersøge.«

Emil lagde blyanten fra sig. »Jeg vil gerne lære det. Jeg vil bare ikke love, at jeg kan reparere alt.«

Malik smilede lidt. »Det kan jeg heller ikke.«

De brugte den næste halve time på lyden. Malik viste, hvordan man tændte afspilleren, valgte det rigtige spor og kontrollerede stikkene. Liv skrev en kort vejledning. Sif prøvede den uden at få hjælp. På tredje linje standsede hun.

»Du skriver den lille knap. Der er tre små knapper.«

Liv lænede sig frem og så. De var faktisk næsten lige små. Malik tegnede et enkelt billede af afspilleren og skrev ved knappen, hvilken funktion den havde. Emil satte billedet ved siden af vejledningen. De besluttede, at ordene stadig skulle kunne forstås uden tegningen.

Efter endnu en prøve kunne Sif starte og stoppe lyden. Emil kunne finde det sted, hvor forbindelsen var løs. Liv kunne forklare, hvad en gæst skulle gøre. Ingen af dem lød som Malik, når de fortalte om stolen. Men udstillingen kunne i det mindste fungere, mens han ikke var der.

»Jeg vil stadig gerne være med til åbningen,« sagde han.

»Det kan du ikke, hvis du er til workshop,« sagde Liv.

Hun sagde det ikke som en straf. Det var bare den del, de ikke kunne løse med en bedre liste. Malik satte sig på den bløde stol og så på Sifs mappe.

»Måske kan jeg lave en velkomst, som I læser op?«

»Du kan skrive to linjer om din del,« sagde Sif. »Men du behøver ikke lade, som om du er her.«

Om aftenen skrev Malik til workshoppen og spurgte, om han kunne komme med en kort lyd og derefter gå, når den var blevet drøftet. Svaret kom næste morgen: Det kunne han godt, men de kunne ikke love, at hans lyd kom først. Deltagerne skulle arbejde sammen, og rækkefølgen blev aftalt på dagen.

Han viste svaret til gruppen. Liv læste det to gange.

»Så ved vi stadig ikke, hvornår du kommer.«

»Nej.«

Hun tog oversigten og ændrede MALIK til *Sif og Emil starter. Liv tager imod. Malik kommer, hvis han kan nå det.*

»Jeg er ikke glad for, at du går glip af begyndelsen,« sagde hun.

»Det er jeg heller ikke.«

»Men jeg synes, du skal tage workshoppen.«

Han så lettet ud, og det gjorde hende både glad og lidt ked af det. Hun havde ønsket, at en god løsning skulle føles god for alle på samme tid. Nu stod der en plan på papiret, som virkede, og noget, som stadig gjorde ondt i kanten.

Malik tog vejledningen hen til afspilleren. Sif læste, og Emil fulgte hvert trin. Ved den sidste linje pegede han på et ord, som var næsten visket ud. Liv skrev det igen med en mørkere blyant. Malik lagde arket tilbage ved kassen og lukkede sin taske.

Emil tegnede endnu en lille tom firkant nederst.

»Til det, vi ikke kan planlægge,« forklarede han.

Ingen rettede ham.

Efter læsningen

Tal sammen på dansk. Hvad ville du have valgt i Maliks sted? Kan du forstå et andet valg? Find en fordel og noget, han går glip af. Der er ikke kun ét rigtigt svar.

Berðu saman kost og það sem Malik missir af. Skrifaðu svo 2–3 setningar á dönsku til smiðjunnar fyrir hann út frá þessu erindi: „Þakkaðu fyrir svarið. Segðu að þú viljir taka þátt. Spurðu hvenær röðin verði ákveðin. Þú skilur að ekki sé hægt að lofa að þitt hljóð komi fyrst.“ Þetta er nýtt erindi fyrir hlutverkaleikinn.

Orð til hjálpar: *melde sig til* — skrá sig; *et tilbud* — tilboð; *en lydtekniker* — hljóðtæknir; *tilfældigt* — fyrir tilviljun; *et stik* — tengi; *en forbindelse* — hér: tenging með snúru eða tengi; *en vejledning* — leiðbeiningar; *lettet* — feginn; *gå glip af* — missa af.

Hljóðtilvísun: B2-R06-A01.

Minnispunktar og svör

Det, jeg ikke sagde

Jeg hedder Sif, og jeg har tegnet den samme dør fire gange. Først stod den åben. Så var den lukket, med et lille spørgsmålstegn. På den tredje tegning var der en seddel. Den fjerde tegning var kun dørhåndtaget og en hånd, som ikke helt rørte det.

Liv syntes, at den fjerde var den bedste. Hun spurgte, hvorfor hånden ikke tog fat. Jeg sagde, at jeg ikke vidste det. Det var ikke helt sandt.

Nu er det tirsdag, tre dage før udstillingen. Vi har et mindre rum, fire sæt hovedtelefoner, to lånte plader og en plan, som ikke er pæn længere. Den er fuld af streger. Jeg synes bedre om den nu, men det har jeg heller ikke sagt til Liv.

Der er mange ting, jeg ikke siger, fordi jeg gerne vil tænke dem færdige først. Det lyder fornuftigt, når jeg skriver det. I virkeligheden betyder det nogle gange, at andre beslutter noget, mens jeg leder efter den rigtige begyndelse på en sætning.

Dagen før vores første prøve stod jeg i gangen med Rikke. Liv var inde i rum fire og målte væggen med Emil. Malik klappede for at høre ekkoet. Rikke havde et ark i hånden og sagde:

»I kan måske bruge det her, hvis jeg får bekræftet, at rummet er ledigt. Jeg skal også høre om arbejdet ved væggen.«

Jeg hørte ordet *hvis*. Jeg hørte også noget om væggen. Men i samme øjeblik råbte Emil, at han havde fundet plads til hele modellen. Liv kom ud og spurgte, om datoen for udstillingen passede.

»Det undersøger jeg,« sagde Rikke.

Liv skrev noget på sin liste. Jeg kunne ikke se hvad. Jeg tænkte, at hun havde hørt det samme som mig. Hun var jo god til aftaler. Hvis hun skrev en dato, måtte det være, fordi hun havde styr på den.

Senere på dagen tegnede jeg en dør med et lille spørgsmålstegn på. Jeg tænkte på at vise den til de andre. Men Malik fortalte om lyd, og Liv begyndte at fordele opgaver. Så blev tegningen bare liggende i min bog.

Da vi kom til den låste dør om mandagen, sagde Liv, at Rikke havde lovet os rummet. Jeg sagde, at jeg troede, hun skulle undersøge noget først. Liv spurgte, hvorfor jeg ikke havde sagt det.

Jeg svarede, at jeg troede, hun havde fået svar. Det var sandt. Men det var ikke hele sandheden. Jeg var også lettet over, at det store rum var lukket. Det er den del, jeg ikke har fortalt.

Det store rum var flot. Der var højt til loftet, og lyden blev længe i luften. Malik elskede det. Jeg forestillede mig bare mine små blyantstegninger på de store vægge og mennesker, der gik forbi dem for at se noget større. Jeg ville have et sted, hvor man kunne sætte sig. Jeg var bange for, at hvis jeg sagde det, ville det lyde, som om jeg ville gøre alles idé mindre.

Så da døren var låst, var jeg både ked af det for Liv og glad for en mulighed, jeg ikke havde turdet bede om. Det føltes ikke som en særlig pæn blanding.

I dag satte jeg mig ved siden af hende, mens hun rettede ankomstteksten.

»Jeg vil gerne fortælle noget om den første dag,« sagde jeg.

Hun lagde blyanten fra sig. Det hjalp, at hun ikke fortsatte med at skrive.

Jeg fortalte om *hvis*, om tegningen og om at være lettet. Jeg sagde det langsomt, og én gang måtte jeg begynde forfra. Liv kiggede ikke væk. Det var faktisk det sværeste.

»Så du ville ikke have det store rum?« spurgte hun.

»Jeg ville gerne have, at vores ting kunne være der. Jeg var bare ikke sikker på mine.«

»Det kunne du have sagt.«

»Det ved jeg.«

Der var stille. Jeg havde håbet, at hun ville sige, at det ikke gjorde noget. Det sagde hun ikke.

»Jeg troede, at hvis jeg havde en plan, behøvede I ikke bekymre jer,« sagde hun til sidst.

»Men jeg spurgte måske ikke nok.«

Jeg viste hende tegningen med spørgsmålstegnet. Hun lo en lille smule.

»Du tegnede faktisk den oplysning, vi manglede.«

»Ja. Og beholdt den selv.«

Vi gik sammen hen til Rikke. Hun fandt den gamle besked, hvor der stod, at hun stadig undersøgte rummet. Liv havde kun set en senere besked om prøvetidspunktet. Den første var gået gennem læreren og var aldrig blevet læst højt for hele gruppen. Ingen havde givet det løfte, som Liv troede, hun havde fået.

Det ændrede ikke røret i væggen. Det ændrede heller ikke, at udstillingen skulle være i læserummet. Men det ændrede noget mellem os. Vi kunne holde op med at lede efter én person, der havde ødelagt planen.

Da vi kom tilbage, viste jeg Liv den fjerde dørtegning igen.

»Hånden venter på at få lov,« sagde jeg.

»Måske kan den også banke på,« svarede hun.

Jeg tegnede to små streger ved fingrene. Det var ikke en helt ny tegning. Bare en lille lyd, som endelig kom ud.

Efter læsningen

Svar på dansk. Hvad ser du anderledes nu? Sammenlign Sifs viden her med episode 1. Find to konkrete detaljer. Hvad er hendes oplevelse, og hvad kan de andre kontrollere?

Finndu tvö dæmi. Greindu eigin upplifun Sifjar frá upplýsingum sem aðrir geta kannað.

Orð til hjálpar: *et ekko* — bergmál; *bekræftet* — staðfest; *fornuftigt* — skynsamlegt; *fordele (opgaver)* — skipta (verkum); *lettet* — feginn; *turde* — þora; *en blanding* — blanda; *banke på* — banka.

Hljóðtilvísun: B2-R07-A01.

Minnispunktar og svör

Plads til noget

Fredag klokken halv fire stod Liv uden for fælleshuset med deres nye skilt. Bogstaverne var mindre end på det første, og hele ordet VELKOMMEN kunne være på papiret. Emil havde lavet en fod, som faktisk holdt. Liv satte skiltet ved siden af den brede indgang, hvor Rikke havde sagt, at det måtte stå.

Malik var til workshop. Han havde sendt en besked om, at han var kommet frem, men ikke om, hvornår han kom tilbage. Liv svarede: *Vi er klar. God workshop.* Hun skrev ikke, at han skulle skynde sig.

Inde i læserummet lå Sifs mappe på bordet ved stolen. Ved siden af var en kort tekst: *Du må gerne bladre. Du kan også bare se på én tegning.* Hovedtelefonerne hang på fire kroge, som Emil havde sat fast på en særskilt træliste. Lånepladerne havde hverken huller eller lim på sig. De korte tekster hang i Emils papophæng.

På det andet bord stod modellen. Emil havde lavet små vægge, som kunne flyttes. Han havde også lavet en rampe ind til modellen, selv om mennesker selvfølgelig ikke kunne gå ind i den. Da Liv spurgte hvorfor, sagde han, at modellen også skulle vise, hvad han mente med et rum til flere.

Rikke kontrollerede passagen mellem bordene. Hun satte ikke et stort godkendt-mærke på noget. Hun sagde bare, at de skulle holde øje med, om der blev for tæt, og lade nogle gæster vente i gangen, hvis det var nødvendigt.

Klokken fire kom de første. To elever fra parallelklassen gik direkte hen til Malik-teksten.

»Er der så slet ingen koncert?« spurgte den ene.

Liv mærkede, hvordan maven snørede sig sammen. Den gamle video levede stadig i nogens hoved, selv om de havde rettet den.

»Nej,« sagde hun. »Den første video havde en forkert tekst. Det er en lille udstilling med lyde, man selv kan vælge.«

»Nå.«

De så lidt skuffede ud. Liv havde lyst til at love noget ekstra. I stedet viste hun dem, hvor de kunne begynde. Den ene tog hovedtelefonerne på. Den anden gik hen til modellen.

Kort efter kom en ældre mand ind og blev stående ved døren. Han sagde, at han bare ventede på nogen. Sif pegede på stolen.

»Du må gerne sidde her, mens du venter.«

Han satte sig og begyndte at bladre. Efter et stykke tid pegede han på en tegning.

»Den fugl har jeg set før.«

Sif smilede. »Måske.«

Han bladrede tilbage for at lede. Hun lod ham gøre det uden at fortælle, hvor mange fugle der var.

Ved modellen havde to gæster flyttet en væg foran døren. Emil åbnede munden for at stoppe dem. Så huskede han, at modellen netop skulle kunne ændres.

»Hvordan kommer man ind nu?« spurgte han.

De så på den lukkede passage og begyndte at flytte igen. Snart var der en anden indgang og et større område i midten. Emil tog en blyant og tegnede deres løsning på et løst ark. Den lignede ikke hans egen. Det var irriterende og spændende på samme tid.

Klokken kvart i fem holdt lyden op i det ene sæt hovedtelefoner. Sif så efter stikket, sådan som Malik havde vist. Det sad løst ved fordeleren. Hun trykkede det forsigtigt på plads. Stolen sukkede igen, og gæsten lo.

Liv så det fra døren. Hun ville fortælle Malik om det senere. Ikke som et bevis på, at de ikke behøvede ham, men som noget, han havde gjort muligt.

Han kom klokken tyve minutter over fem med røde kinder og sin taske over skulderen. Workshoppen havde været god. Han havde fået hjælp til at fjerne en skarp lyd fra begyndelsen af optagelsen, men han ville ikke skifte fil midt i udstillingen.

»Den nye version må vente,« sagde han.

»Det lyder fornuftigt,« svarede Liv.

Han stod lidt og lyttede til en gæst, der fortalte Emil om et rum fra sin barndom. Så læste han Sifs tekst ved stolen. Liv kunne se, at han var glad. Hun kunne også se, at han havde mistet begyndelsen. Der var ikke en sætning, som kunne give ham den tilbage.

Klokken seks hjalp de sidste gæster med at lægge væggene tilbage i modellen. Rikke låste ikke døren med det samme. De fire satte sig ved bordet, og Malik spillede den nye lyd for dem. Stolen lød stadig som stolen. Bare lidt tydeligere.

»Var det det, vi ville?« spurgte Liv.

»Jeg ville have et sted at sidde,« sagde Sif. »Det fik nogen.«

»Jeg ville have folk til at flytte ting,« sagde Emil. »Det gjorde de næsten for meget.«

Malik så på hovedtelefonerne. »Jeg ville være med til hele åbningen. Det var jeg ikke. Men nogen hørte det, jeg lavede.«

Liv havde ønsket en udstilling, der fulgte planen. Hun så på arket med stregerne, Emils tomme firkant og en lille fugl i hjørnet.

»Jeg tror, jeg ville have, at det lykkedes,« sagde hun. »Jeg vidste bare ikke præcis hvordan.«

De talte om at mødes igen. Ikke om en ny udstilling endnu. Måske bare for at se, hvad gæsterne havde skrevet. Rikke kunne ikke love dem et fast rum. De skulle stadig spørge og finde tider, der passede.

Da de gik, tog Liv skiltet ind. Hun satte det på bordet i stedet for at smide det væk.

Der var plads til et nyt ord under VELKOMMEN. Hun skrev ikke noget endnu.

Efter læsningen

Svar på dansk. Hvem ville du anbefale bogen til? Hvad bliver du ved med at tænke på?

Vælg en person eller en scene. Fortæl om noget fra begyndelsen og noget fra slutningen, som hænger sammen. Skriv eller fortæl derefter din egen vurdering med støtte fra mindst to episoder. Du behøver ikke synes, at alle valg var gode.

Veldu persónu eða atriði, tengdu upphaf og lok og styddu mat þitt með tveimur þáttum.

Orð til hjálpar: *holde øje med* — fylgjast með; *en krog* — krókur; *en rampe* — skábraut; *skuffet* — vonsvikinn; *en fordeler* — tengikvísl; *en barndom* — bernska; *et fast rum* — fast húsnæði; *lykkes* — takast; *smide væk* — henda.

Hljóðtilvísun: B2-R08-A01.

Minnispunktar og svör